

Писмо

отъ момченцето Милчо до котенцето Немирчо

Въ село Крушево.

Драгий ми другарю, Немирчо!

Мило котенце, ти знаешъ колко те азъ обичамъ и какъ се грижа, за да бждешъ ти винаги сито и доволно. Нали помнишъ, колко сълзи пролѣхъ, когато ти бѣше болно? . . .

Да ти съобщи ли една новина? Още десетъ дена ще сме тука въ града на гости у лелини. О, да знаешъ какво красиво герданче ще ти донеса! Азъ ще ти го окача на шията. То е съ звънче. О, какъ приятно ще дрънка звънчето, когато ние съ тебе ще се надбѣгваме по зелената поляна!...

Кой те храни сега, миличко?... Миренъ бжди, Немирчо! Какво правятъ моитѣ шарени гълъбчета безъ мене? . . . Слушалъ съмъ, че нѣкои зли котки нападатъ на птичкитѣ и ги изядатъ. Чувай, коте, да не би да направишъ нѣкоя подобна глупостъ! Птичето месо не е вкусно за котенцата. Млѣко съ шекеръ ще ти донеса азъ отъ града, ще ти купя сливи, ябълки и малини. — Здравей!

15 юли 1907 година,
гр. Плѣвень.

Твоео другарче: *Милчо.*